

c -10. sep. 947

Mèxic D.F. 19 d'agost del 1947

CatC / 0007

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Estimats pares: contesto la seva carta de principis del mes present, en la qual vostè, pare, encara expressa disculpes per la interrupció, massa llarga, en la nostra correspondència.

Els envejem de debò l'estada a Bellaterra. Aquí, arrapats a la ciutat i en ple ritme de vida ciutadana i mexicana, el viure en un poblet de Catalunya ens sembla la cosa més meravellosa del món. I això que sabem les privacions d'Europa i l'engúnia del viure pendants del ~~menjar~~ menjar, i totes les altres coses. Però l'enyorament ho decora tot i així és com ens fa sentir la distància. Arribem a posar-nos somniosos quan ens parlen de la calor de Catalunya, o bé del fred extremat, ja que aquí ens hem de passar sense l'una ni l'altre; de moment, un clima com el que tenim, sense estacions ni temperatures exagerades en cap sentit, sembla que hagi d'ésser molt agradable, però cansa de seguida, perquè l'any pren una grisor que el fa passar sense pena ni glòria. Ara estem en una època que es repeteix cada any, amb uns mateixos incidents monòtons; quan arriba la temporada de les pluges, l'aigua es fa gruar sempre una mica. Venen els mesos en que hauria de ploure i s'aguanten sere. Els diaris comencen a parlar d'unes sequies terribles, que estan a punt de deixar el país a la misèria. Les preses hidro-elèctriques es buiden i s'enceta una tongada de restriccions. Els vells del país comenten (cada any) que fa molts anys que no es veia una sequedat semblant. I tot de cop, comença a ploure a bòts i a barrals i l'aigua destrueix les collites, pobles sencers desapareixen per les inundacions i les carreteres principals queden interrompudes. Això, llegit en el diari i a distància, fa un gran efecte, però vist des d'aquí, un s'hi acostuma i troba que no n'hi ha per tant. En fi, ja em perdonaran aquestes disquisicions, al voltant de l'enyorament; és que per a nosaltres pren una gran importància. I no pas únicament per la terra i el paisatge, ~~sino~~ sino -ja ho poden suposar- per tots vostès, d'una manera principalíssima.

Amb el nen, aquest sentiment que hauran compres tan bé, encara s'ha aguditzat més, i a cada moment diem: "Si els avis de Barcelona el podien veure!" "Si ens poguéssim acompanyar mútuament!". Es una mena de plany que vostès es deuen haver fet milers de vegades i que deixa sempre un mateix rastre de tristesa.

Parlant de coses que els faran més feliços i els donaran una més gran tranquil·litat, Mèxic és, em sembla, un dels pocs països del món on encara es pot viure com a persones. Hi ha una febre de fer coses -principalment a la capital- que absorbeix tota la gent amb ganes de participar-hi i els recompensa plenament. L'agència on treballa pren més importància cada dia i, gràcies a Déu, no cal pas que pateixin gens pel nostre benestar material ni per la nostra seguretat econòmica.

Ara, la Rosa i jo estem il·lusionats i carregats de feina arreglant el pis. Volem fer-hi reformes i que coincideixi la inauguració amb el sant de la Rosa, que és el dia 30 dels corrents. Hem comprat un "pullman" (nom americà del que a Barcelona se'n deia un "tresillo", sofà i dues butaques), un moble cantina, una tauleta de centre i dos mobles llibreria, tot de fusta de magnòlia i bona tapisseria. Naturalment, farem fotografies del nou arranjament i els les trameterem. No creguin ni per un moment, però, que tot això és en virtut d'unes arrels excessives

que anem posant a Amèrica. De cap manera. Estem esperant que s'acabin les nostres obligacions aquí per retornar i aquestes "obres" en el pis no són altra cosa que una il·lusió i les possibilitats de satisfer-la.

En una de les darreres cartes m'anunciaven el propòsit de fer algunes reformes al pis del carrer de Balmes. Les han realitzat, finalment? Jo sempre el recordo igual, amb cada habitació i cada moble, i el color i el dibuix dels papers de les parets. (Per cert que, amb els anys que fa que sóc a Mèxic, no he vist ni una sola paret empaperada).

El Raimon nostre té tres mesos i mig i pesa sis quilos doscents grams. El metge, cada vegada que el veu, diu el mateix: "Este niño es un toro! Ya no tiene bastante piel para tanta carne".

Ja ens coneix molt i ens fa uns somriures que ens deixen estovadíssims. L'avi Avel·l, a desgrat de tenir tres nets més, sembla que el nostre fill fillet li faci una gràcia especial, i ell, que no és excessivament expressiu amb les criatures, es desfa en moixaines cada vegada que el veu.

En aquests moments, la Rosa m'em demana que li deixi una mica més d'espai que el de costum. He d'accedir-hi, és clar, i em veig obligat a avançar una mica el punt final.

Rebin tot el nostre afecte, abraçin molt fort al Joan (ja em recordo que li dec carta) i saludin afectuosament a totes les persones que estimo.

Petons del seu fill

Darrerament, els envio a Pere
màquina, perquè la Rosa
m'ha regalar una (com a anticipació
al meu sant, encara que, falti més d'
un mes) i em ha il·luminat una-la.

Pare estimat: el nen continua donant-me guerra
i no tinc temps gairebé de fer res que no sigui dedicat
a ell però tenia molts plans de dir-los que es estimen
més cada dia i que aquesta manca de notícies ens deixa
molt tristos.

Nosaltres parem a Déu continuem molt bé de salut i
al nen cada dia se'l veu creixer. A despatx de que té
només tres mesos i mig ja m'el emporto per tot arreu (a casa
meu amb la minyona no li deixo pas tranquils) i em
 sento molt ben acompanyada. Ara em fa una mica de pena
perquè ja s'hauran de vacunar contra la verola.
Una forta abraçada de tots tres Rosa